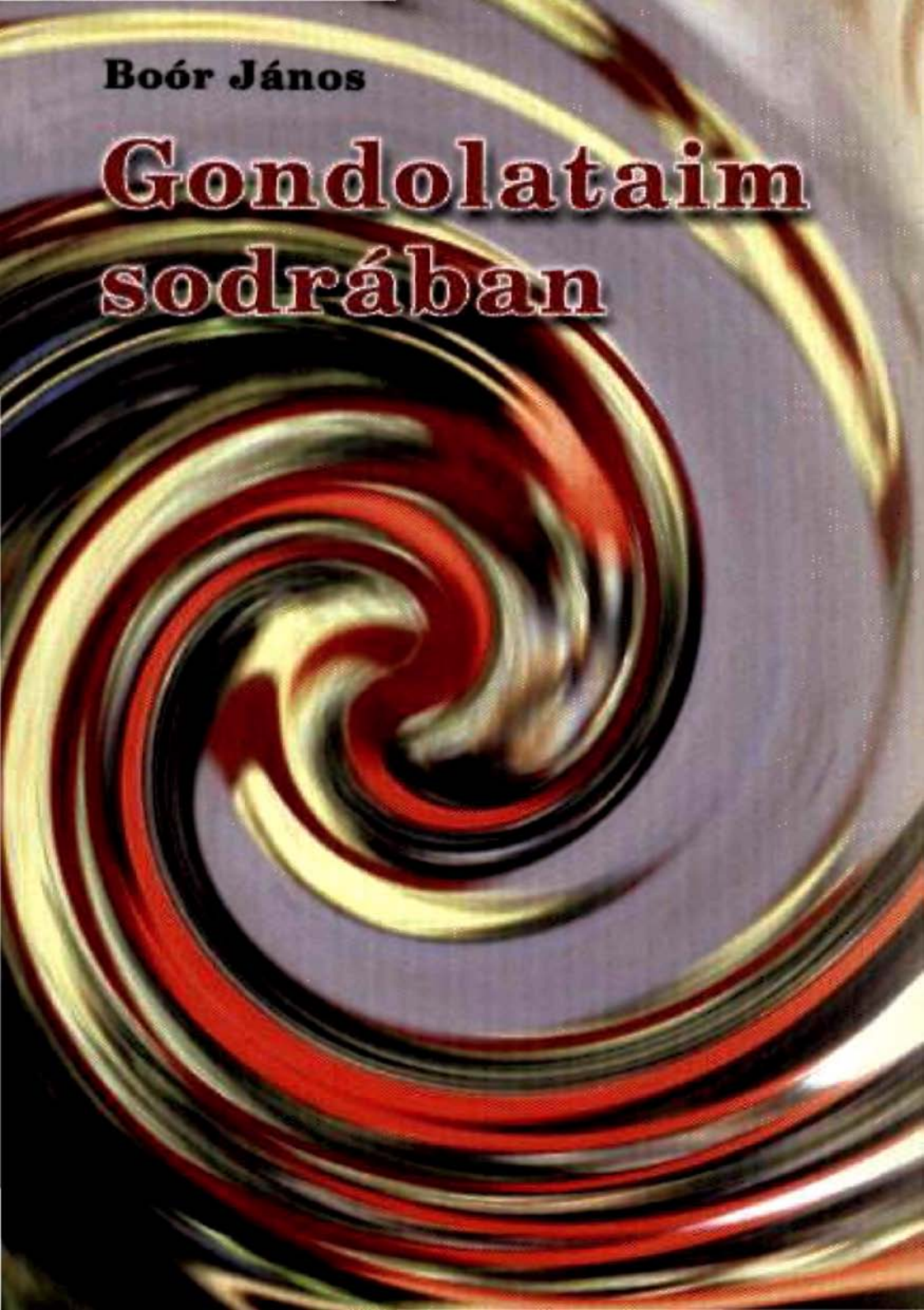

Boór János

Gondolataim sodrában

A versek elé

Kell-e prózai szöveg a versek elé? Úgy gondolom, igen. Mert hasznos jelezni az érdeklődőnek, hogy mire számíthat, nem árt ráhangolni az olvasót a költemények hullámhosszára. Kiváltképp fontos lehet ez manapság

Boór Jánosnak ez a könyvecske a második verseskötete. Nem alkalmi kedvtelés már számára a versírás, hanem komoly elkötelezettség. Rendszeresen tudatosítja lelki történéseit, rímes sűrítményeket készít élményeiből, hogy aztán jóféle szellemi pálinkával kínálhassa meg barátait, ismerőseit és mindazokat, akik jó néven veszik a szíves invitálást. A költeményekben megtaláljuk az előző kötet sajátosságait, értékeit, de változást is megállapíthatunk. Ott az érzelmek kifejezése uralkodott, köznapi dolgok váltak poétikussá, itt az emlékezés, a meditálás, a számvetés a központi téma. Nem tűnt el a humor, a játékoság, a huncutkodás, az ironia és az önironia, de hátrébb szorult, hogy helyet adjon a lírai elmélkedésnek, a létösszegző gondolkodásnak. A hang, a stílus, a forma lényegében a régi, de a szerző kifinomultabban, árnyaltabban, változatosabban használja az ütemhangsúlyos verselés eszközeit. Gondosan kerüli a monotóniát, az új hangulatokhoz mindig új formát választ, a hosszabb sor után rövidebbet iktat be, hogy lassuljon, gyorsuljon a ritmus; s a rímképletet is variálgatja a mondandó természetének megfelelően. Játszik könnyedén és élvezetesen a lehetőségekkel, s ebben az olvasó is örömét leli.

A kötet versei nagyon hasonlítanak a szerző fotóihoz, műszaki hulladékból készített szobraihoz, mint azok, ezek is ötletesek, leleményesek, a legközönségesebb dolgokból teremtenek esztétikumot. Jó nézegetni, illetve olvasgatni őket, megtudva, hogy bárhol, bármiből teremthető szépség, boldogság.

Boór János szereti, ha szeretik. Igyekszik hát minél szélesebb körben érvényesülni, jelen lenni. Sok helyen olvashatók, hallhatók, olykor megzenésítve is, költeményei. Itt egybegyűjtve találhatjuk meg őket, így a legbeszédesebbek.

Kiss Kálmán tanár, költő

SODRÁSBAN

Vigyen sorsod sodrása,
hömpölyögj, mint az ár!
Közben az ész partot von,
medre magába zár.

Vigyen sorsod sodrása,
ne félj, ne menekülj,
tartsd magad a felszínen,
vigyázz, el ne merülj!

Vigyen sorsod sodrása,
vár terád egy sziget,
áll azon egy kedves ház,
ha eléred, tied.

Dunaújváros, 2004. 12. 12.

Vasfegyelem

KÁOSZ

Itt e káoszban végre megtaláltam
lobogva izzó kóbor szellemem,
csitul a könnyem zúgó hazug árja,
mely a lelkem csapdosta szertelen.

Mély ködbe veszve, gondolva a mára,
könnyek közt dúltan jön az értelem -
s hogy dühöm, az erőm senkit se bántson,
buja gazok gyökerét égetem...

Holt bánatok hamvát magamra hintem,
– meddő vitákban dördült fegyverem –,
fáradt gyászom már szinte egy velem...

s már nem beszéd, a hallgatás a tisztem.
Magamra húzom játékos kedélyem,
mint gúnyját a porond mestere.

Dunaújváros, 2006. 06. 11.

Az élet sűrűje

A CSÖND

Sóhajvégek csöndhatára
borul rá a némaságra.
Perpatvarból ha csönd fakad,
madárdallá halkul szavad.

Harsonának szünetjele,
hegedűnek pihenője,
kifeszített húrnak éje,
álmodozó lelkek fénye.

Soktitkú a csönd az éjben,
hallgat a nagy messzeségben.
Tenger habja fénybe mártva,
fuvolaszó - némasága...

Lehet a csönd sűrű, tömör,
álmok mélyén sóhaj gyötör.
Dúdolgatva vágyak szavát,
érezem szívem új dallamát...

Lehet éji kaland a csönd,
benne múltad s jövőd, ha csöng
elsuttogja fájdalomdat,
s megtalálod benne magad.

Dunaújváros, 2007. 03.14.

NEM TUDOM, HOVA TÚNT

Jó sok bölcs év mögöttem.
Fáradt arccal állok.
Palástot borít rám a sápadt fény.
Múltam súlyos bugyrában
valamit keresek.
De sehol sem találom...
Nem tudom, hova tűnt el
ősz hajú anyám.
Kilenc hónapig cipelt engem,
s közben nekem adta
minden fájdalmát s örömét
Megtanított élni.
Szeretni.
Szeretni rétet s a fényt s az embert.
Tőle kaptam az erőm
s arcom elpusztíthatatlan mosolyát,

Dunaújváros, augusztus. 23

A múlt jelképei

FEJFÁK SORA SZÜRKÜL

Dorongfa szálkája emlék szememben;
velem van minden, ami rég volt.
Emlékes tájat őrzök a szívemben,
a múltam csupa árny-és fényfolt.

Virágos táj zöldillatú ablakán
feketült arccal bámul az éj,
a titokzatos sötét felszín mögött
tarka képeket őriz a mély.

Géneket szaporít ősök tanyáján,
álmába merült a természet,
embernyomortól csipkézett nyoszolyán
együtt hál élet és enyészet...

A havas tél gyolcsot terít a tájra.
Holt virágok a fejfák tövén.
A sűrű csönd magába fogad mindent
a szülőföld elporladt rögén.

Dunaújváros, 2008. 12. 29.

Fejfa

MONDD, MIT ÉR, A JÓ SZÍV?

Mondd, mit ér a jó szív
ha nyomorult az élet?
Festek most belőle
tört gyermekkori képet.

Szorongó fájdalmak
sápadtan fohászkodtak,
míg görbülő ajkak
friss kenyérről álmodtak.

Hajnalban fejt tejnek
habosodó illata,
szőke kalács íze
a számban nem volt soha...

A szegény ember hát
ugyan mi mást is tehet,
imától reméltünk
rút nyár után szép telet,

Sivár életünkbe,
bár a bánat vert tanyát:
tisztelni tanultuk
a munkát és a hazát.

Balatonszemes, 2007. 08. 29.

EMLÉKSZEM

Emlékszem a vidám nyárra,
szűzen nyílt rügy illatára,
a bús ősz szép gyászdalára,
az isteni nagy csodákra.

Gondolok a klottgatyára,
szélben lengő cingár lábra,
félénk lélek halk szavára,
a friss kenyér illatára.

Könnycsordító számvitákra,
betűk közti szócsatára,
ingán lengő ritmikára,
világváltó nagy csatákra.

Emlékszem a lélektáncra,
záporeső illatára,
dörgő villám düh arcára,
ifjúságom fénykorára....

Dunaújváros, 2007. 01. 30.

Szimmetria

PARIPÁM, KARIKÁM, MARIKÁM

Életem hajnalán
volt nekem paripám,
guruló karikám.

Vágtatott, elgurult,
árkon át, árkon túl.

Nőtt lábam. Nöttem lám!
Lett nekem Marikám,
csacsogó pacsirtám.

Keresett, meglesett,
szeretett, kergetett,
egyszer csak elveszett.

Volt nekem paripám,
karikám, Marikám...

Dunaújváros, 1997. 02. 25.

Paripa

AZ ÉLETRE VÁGYNI KELL

A létet csak úgy lehet kibírni,
ha van kivel nevetni vagy sírni.
Szavaidtól kitárul a lélek,
hallgatlak, s érzem, hogy újra élek.

Arcodon gyűlhetnek apró ráncok,
bárhol nézlek, én csak szépet látok.
Fel hát kalandra, mert kaland az élet!
S ami szép volt ifjan, újraéled.

Dunaújváros, 2000. 12. 13.

Randevú

MEGLÁTTALAK

Két szemed kiáltva rám tágul,
Szeretlen fürtjeid árnya ér,
Lelked sugárzó fénye tölt el,
Elvakít, mint a csillogó tél.

A szép fény pillád alá szökken,
A szívedben tüzek lángja ég,
Keblednek viruló varázsa
Úgy magával ragad, mint a szél.

Dunaújváros, 2005.06.18.

KORHATÁR NÉLKÜL

Szememre hanyatlik az éj,
arcomon fáradt nappalok.
Sötétben kavargó a szél,
lehullottak a csillagok.

Álmom küszöbén átlépnek
forró szerelmi hajnalok,
lelkemben vágyak remélnek,
még mindig szerelmes vagyok.

Dunaújváros, 2007.08.09.

ÖREGÚR VALLOMÁSA

Forrón izzik lelkemben a nyár,
ügyetlen vágyam ünnepre vár.
Köszönöm neked, szívem súgja,
te vezettél szerelmes útra.

Hét tél, hét nyár rohanva elszállt,
tündérszép álmom még veled jár.
Fényezed lelkem tiszta kékjét,
te vagy, te vagy nekem a szépség.

Míg nyesed rút hibáim sorát,
kortyolom lelked tiszta borát.
Óriásnak látom lényedet,
Vigaszt adsz énnekem: életet.

Dunaújváros, 2009. 02. 14.

Fúrótorony

KELL....

Van barátom, ingem, házam.
Kell még más is!
Feleségem, csodás lányom.
Kell még más is!
Emberségem, izzó vágyam.
Kell még más is!

Kell az erdő, benne fák is,
kell a mező, rónaság is,
szeretet és boldogság is.
Kell még más is?....

Dunaújváros, 1996. 01. 16.

Kompozíció

VAN MÉG KEDVEM

Van még kedvem táncba menni,
víg, vidám dalt énekelni,
pengetni a lelkek húrját,
felfedni az élet múltját.

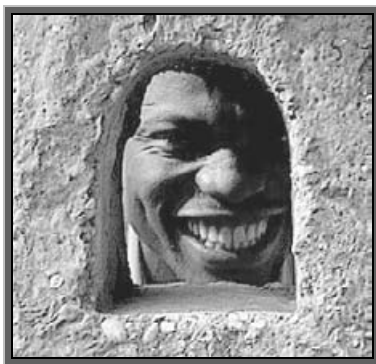
Átgázolni bérceken, hágón,
jégesőben, meleg nyáron.
Dalra hívni minden vágyat,
átmulatni éjszakákat.

Kitépni a kínok mérgét,
feltárni a lelkek fényét,
sápadt arcot melengetni,
a szíveket szeretgetni.

Adnék vénnek új világot,
bús lelkeknek fénylő álmot,
éhezőknek teli tálat,
a világnak boldogságot.

Van még dolgom, amíg élek,
a munkától én nem félek.
Álmaimban messze járok,
bejárom a nagyvilágot.

Dunaújváros, 200. 03 01.

Öröm

SZÁLLNAK A DARVAK

Lelkemben még kínok égnek,
agyamban vacog a múltam,
szemben a völgy színét nézem,
felettem darvak vonulnak.

Szárnyukkal szelik az étert,
hangjuk a felhőbe harap,
bár egy új hazába térnek,
de az emlékük itt marad.

Itt lent ágyba bújik az est,
fent ragyognak a csillagok,
minden a múltból mesélnek,
alattuk halkan ballagok.

Megfogom reszkető kezed,
álmodunk újabb holnapot,
ballagunk ketten az éjben,
s fölöttünk már új ég ragyog.

Gyopáros, 2008. 09. 27.

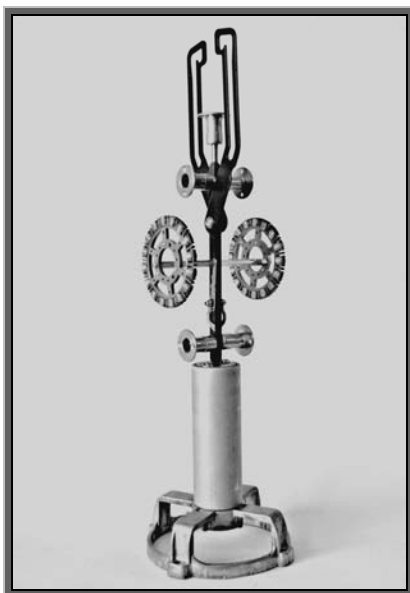
TÁVOLI ORSZÁG VARÁZSA

Sodródott a magyar
szerte a világban.
Remények varázsa
vitte el magával.

Elhagyta a honát
bánattal, reménnyel,
de ide kötődött
szíve erejével.

Rengeteg könny s vér hullt
a magyar rögökre.
Elmentek, de lelkük
itt maradt örökre.!

Dunaújváros, 2004. 11. 04.

Forgó fázis

ÉLETÚT

Nem lestem öntelten,
lát-e fény engem,
mikor ösvényeken
magamban mentem

kísérő fanfárok
dalától távol,
egyenes járással
göröngyös tájon.

Az utak megkoptak,
célom se látom,
lombok hullnak elém...
Halott az álmom.

Dunaújváros, 2007. 05. 15.

Sikátor

LELKEM MADARA

Nincs neki szárnya,
lába, hogy állna.
Nincs neki teste,
tolla sincs egy se.

Csilingel, csendül,
bebillen, zendül,
haragszik, enyhül,
elalszik, rezdül

az élet dala.

Sóvárog, károg,
jajongva lázong,
messzire szálldos,
kis égi táltos.

Mindenből csippent,
csacsogva biggyent,
Csapva kacér neszt
hajnalban ébreszt

a lelkem madara.

Dunaújváros, 2000. 06. 25.

HAMVADÓ SZIVÁRVÁNY

Szivárványdal, tündér álma
ragyog a fény ablakára.
Színek árnyán bánat arca,
mosolyog a sors hatalma.

Ível a fény sötét térben,
tágasságos nagy-nagy égben.
Megroggyantja majd az idő,
szürke fényben jön a jövő.

Hanvasodó fény árnyában
hamuba hűlt tüzek lángja.
Elhamvad a sok-sok parázs,
rátelepszik szurkos homály.

Vidám nyárból deres ősz lesz,
jégcsapgyertya leng a télben.
Elnémul a szivárványdal,
nem vigadunk borral s lánnyal.

Dunaújváros, 2007. 03. 15.

Dísz

IMA

Ott fenn a mennyben, tündöklő fényben,
el kéne gondolkodni!

Elmondom néked őszinteséggel,
ha nem fogsz haragudni.

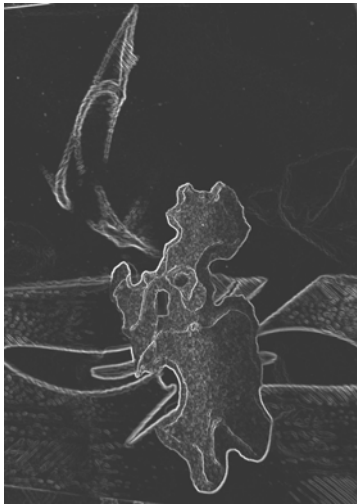
Itt lenn az ember, sokféle érdek
nem tud békében élni.

Zavaros fejjel hevülő szívvel,
egymásnak akar esni.

Lehetne kérnem, imával, hittel,
hogymeg segíts rendet tenni?

Nekiünk az élet adna jót, szépet,
csak meg kéne békélni.

Dunaiújváros. 2009. 04. 16.

Alázat

MENNYEI ÁLOM

Megszökött egy álom,
szaladgált az éjben,
fellegek tövében,
pörén, feketében.

A gyászos álmokra
hullottak a könnyek,
siratták a múltat,
így lett kissé könnyebb.

Hajnal pirkadatra,
kakas kukorékra
felébredt az álom,
mélyen szomorkodva.

De szép is volt ott fent
a mennyben sétálni,
buzgó imádsággal
angyalokra várni!

Kár, hogy elmúlt minden
kakas kurjantásra.
Ne szomorkodj, pajtás,
gondolj inkább másra!

Dunaújváros, 2009. 08. 17.

KI SOKÁIG ÉL!

Aki sokáig él,
azzal minden együtt él.

Vele él, kit imádott,
akit gyűlölt, megbántott,
akit ölelt vagy temetett,
akit igazán szeretett.

Vele él a sok emlék,
a tovatűnt sok-sok év,
a béke, amit akar ma,
s a viharok hatalma.

Egyszer majd emlék lesz ő is
Hamarosan itt az ősz is,
S elfelejti a nyarat,
s lehet, semmi sem marad.

Siófok, 2009. 07. 12.

MAJD LESZ VALAHOGY

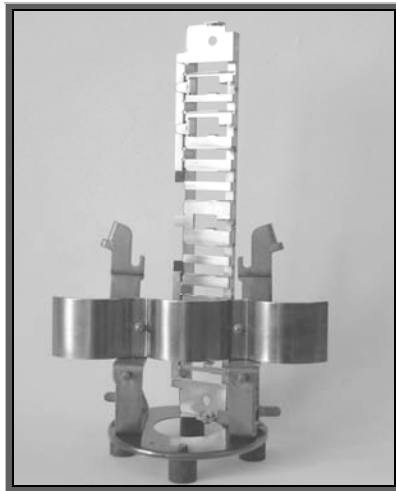
Cikcakkban sétál a világ,
céda meg az út szélén áll.
Kamion az utat rója,
kutyában ugrál a bolha.

Hát ilyen egyszerű minden?
Kenyerünk ámbár az nincsen,
ugyan mért is kéne félni?
Virtuálisan kell élni!

A kertet a gyom „műveli”,
tanárt a tanuló veri.
Ettől lesz „művelt” az ember...
Nekünk már a törvény sem kell.

Az árkot benövi a gaz,
nem számít, hogy mi az igaz.
Meggzűnik a jobb és a bal,
előre megy, aki akar.

Baracs, 2009. 09. 06.

Cím nélkül

A VÁNDOR

Aki vigyáz ám, de nem őrköd,
Issza a kint, akár a szörpöt.
Bolyong, járkál, de nincsen hová,
izzad, de senki sem figyel rá.

Van neki kulcsa, nincs hozzá lyuk.
Fejére szakad az alagút.
Kinek nincs itthon, sem otthon már,
csak egyedül és nem párban jár.

Egyetlen célt hajszol konokon,
s megy- megy sivatag homokon.
Kinek nem nyílik ajtó, se hon,
elnyeli egyszer majd a vadon.

Dunaújváros, 2009. 03. 24.

Vadon

TÉLI GONDOK

A torkomat
befonta a
„torokpók,”

én azóta
fátyolosan
szuszogok.

Ronda hideg
Lábaival
körbejár,

belőlem a
levegő is
kiabál.

Kopogtat az
ablakon a
napsugár,

hervadozik
a hideg pók
lassan már.

Hej ha egyszer
kienged a
torok pók,

dalra kelek,
mint tavasszal
a rigók.

Dunaiújváros, 2005. 02. 23.

FÁZIK A TERMÉSZET

Fázik a téli kert,
roskadnak a bokrok,
fehérbe öltöznek,
míg a gallyuk vacog.

Uralják a földet
viháncoló szelek,
ide-oda visznek
kavargó pelyheket.

Pipáló kémények
kinyújtják nyakukat,
az égre felfestik
büszke önmagukat.

A naptár már fogytán,
tűz ég, szól az ének,
gyermekek hallgatnak
ünnepi meséket.

Dunaújváros, 2008.01.27

Téli táj

ALFÖLDI TÁJ TÉLEN

Volt itt egy nagy tanya
legelésző nyájjal
meg egy pásztorember
kedves furulyával.

Már csak a kút áll itt
égre nyúló gémmel,
rajta egy madár ül,
gyászos feketében.

Magányos bánata
siratja a párját,
harsogva károgja
fájdalmas nótáját.

Körötte hópelyhek
játszanak a szélben,
jégtáblák torlódnak
a tócsa medrében

Amerre ember néz,
kietlen föld a táj,
az özvegy károgja
komoran, hogy de kár...

Dunaújváros, 2008. 06. 03.

A KIKELET

Szánkázik a holdfény a befagyott tavon,
fölötte pötytyöznek játékos csillagok.
Ott fent a magasban hóglória ragyog,
megreccsenek a fák e téli hajnalon.

Száraz bús ágaik gyászolják a múltat,
Némelyik a hóba egy-egy könnyet hullat.
Amikor megborzong a tavasz jelére,
bizseregni kezd az ágak-bogak széle.

A pattanó rügyek vidáman mesélnek,
bölcsőjükben ringnak tavaszi remények.
Kikelet zászlaján lobog a reménység,
madarak dalolják az ég tiszta kékjét.

Dunaújváros, 2009. 02. 04

TAVASZI IDILL

Dalol az erdő,
a szellő simogat,
zümmögő méhek
járják a szirmokat.

A patak vizét
kemény kövek törik,
habok pörögnek
el az újabb kövig.

Susogva táncol,
ritmust ring a nádas.
Ugye érzed, hogy
te is náddá válhatsz?

Ugye milyen jó
hogy nádirigó szól?
S te mint a nádas,
éppúgy ringatózol?

Baracs, 2006. 03. 15.

Lenyomat

ÉBREDŐ TERMÉSZET

Tocsogós harmatok,
ébredő hajnalok,
emlékké tovatűnt
bágyatag alkonyok

helyüket átadják
a sápatag fénynek.
A sorsukra hagyott
lombok épp hogy élnek.

Bíborban fürdőző
fáradt napsugarak
halomba gyűlnek itt
a grádicsom alatt.

A zöld rét kisimul,
oszlanak a könnyek,
moccannak a lombok:
szél feszül a csöndnek.

Dunaújváros, 2008. 06. 08.

NYÁR

Nyíljál ajtó, lódulj Palkó!
Zeng a réten szép zeneszó.

Jobbról tücsök, balról cincér,
vidám daluk az égig ér.

Mezítlábos szellő sétál,
üde illata meg szétszáll.

Napfény söpör lombok árnyán,
harkály kopog a fák ágán.

Sütkérezik szénaillat,
patak vize napot ringat.

Dunaújváros, 2007. 02. 16.

Munka közben

NYÁRI ÁLOM

Kint a réten,
pázsitágyon,
szendereg a
nyári álom.

Pacsirta szól
hajnaltájon,
fény ébred a
láthatáron.

Zendül a táj
fűben, fában,
nyári napok
hajnalában.

Színek fénye
vidámsága,
rigó füttyök
boldogsága.

Harmatfaló
napsugáron
égbe száll a
nyári álom.

Baracs, 2008. 07. 01.

Zsitakötő

KIRÁNDULÁS

Pipázik a lyukas zseb,
semmi a bagója.
Kirándul a hátizsák,
erdőnek manója.

Kilesett a vidám szó,
fázik még a hajnal.
Fülig ér a biztató,
sétálgat a dallam.

Reggelizik a falat,
forrásvíz a szomszár.
Meleget szűr fent a nap,
lapos a golyója.

Lombok árnya sepreget,
belebújt a holnap.
madárdal is integet,
tavasz lett a tolvaj.

Dunaújváros, 2005. 03. 25.

Pipacstábla

A DARÁZS HALÁLA

Fennakadt a darázs a fán,
szárnyát égi tűz perzseli
izzó teste ritmust ráng,
a pókháló csapda neki.

A Nap vörös fénye lobog,
csillámlik a szörnyű a hálón,
az áldozat némán zokog
a szívem is sajog fájón.

Dunaújváros, 2008. 11. 12.

Hengerek

TERMÉSZET VARÁZSA

Ajtó mögé bújt didergő lelkünk,
a szobában menedékre leltünk.
Odakint úgy csattogott, villámlott,
hogy félt bent az, aki eddig játszott.

Gyötörték a napot a fellegek,
harsogott kint az égi fergeteg.
Viharzott, és csak akkor lett vége,
mikor a Nap rázendült az égre.

Fények jöttek, színesen vibráltak,
a vízcseppek szivárványt pingáltak,
szállt az égbe a sokszínű pára,
ígézett a természet varázsa.

Balatonszemes, 2007. 08. 30.

Vihar

ZÁPOR UTÁN

Fodrozva párolog réten a zápor,
kősziklák tövében kavargó káosz.
Bogárka képeket rajzol a sárba,
hangyahad úszkál a szétfolyó árban.

Rózsafán gyűlnek az utolsó cseppek,
megázott méhecskék virágra lelnek.
Éled a természet, szivárványt alkot,
lombok közt megszólal itt-ott egy dalnok.

Dunaújváros, 2007.11. 10.

Esőcseppek

BORONGÓS DÉLELŐTT

Homályban láttam feljönni a napot,
párával mosta az ablakot.
Kimosta magából a csillogó fényt,
volt szépsége már semmit sem ért.

Szerettem volna ellopni a napot,
feltettem hozzá a kalapot.
Nyakkendőt kötöttem kevéske fényre,
s vártam az ünnepi ebédre.

Balatonszemes, 2007. 08. 31.

Dühös veréb

A VÁGY DALA

Vágy, te segíts a dombokra jutni,
növelje erőd kínoknak láza!
segíts illatok árkába bújni,
hadd tekeredjem a völgyi világra!

Hajnali leplet, lepedőt zúzni,
álmaim nőjét karomba zárva,
mámor csúcsáról aztán lehullni...
Hadd heveredjem az éji palástra!

Dunaújváros, 2006. 12. 08.

Zárva

SZÁNALOM

Verejtékem, könnyem árad,
megtörölöm a homlokom.
Tenyeremben repedt árkok,
munka lett az otthonom.

Szomjtól száraz torkom fáradt,
borba fojtom bánatom.
Romhalmaz lett minden álmom,
csupa kín a nappalom.

Száanalomra vár a bánat
sértett álmok éjjelén,
de a szívem hévvel lázad
szenvedélyek reggelén.

Dunaújváros, 2007. 03. 25.

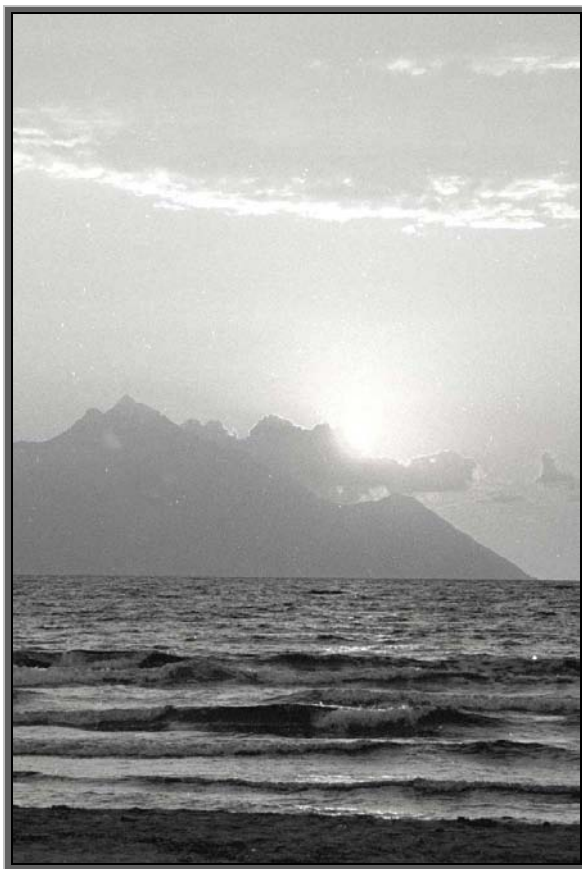

Emlékmű

HAJNAL

Vörös köntösbe öltözött a hegy,
így fogadta a felkelő Napot,
ezernyi színt csillámlott a tenger,
parti sziklákra vad moraj csapott.

Sarti (Görögország) 1999.07. 28.

Athosz-hegy

TENGERTÁNC

Lenn a parton
homok-hangon
csábos lelkek
fényt terelnek,
szépek,
épek,
kéjt remélnék.
Mit se félnek,
énekelnek

Kalandra
vár
a nyár.

Sarti, 2003. 06 .15.

Vízenjáró

A TENGER

Talán nem is tudja,
Milyen sokan csodálják
Napsugárban játszadozó
Kékre festett ruháját.

Mélyben táncát járva
Titkos élet kavarg,
Amit tündökölvé óvnak
A felszínen a habok.

Szellőcske a parton
Gyöngyöcskéket gurigál,
Korbácsos szélről dühödten
Mind elnyeli a hullám.

Láthatáron a nap
Hullámokban elmerül,
S ott bronzszínű paplanában
Mély álomba szenderül.

Ám de a hullámok,
Gyakran vadak, gorombák,
Sok hajónak, földi lénynek
Pusztulását okozzák.

Blanes, 1998. 08. 27.

Szirének

TIÉD VAGYOK

Tiéd vagyok mindig, ha jön a hajnal,
Ébredjünk a pacsirtadallal!
Járjuk be az élet sűrű erdejét,
A szépet, a vágyak örömét!

Te légy velem, ha jön a végső óra,
Ha menni kell a hívó szóra,
Ha megpihen bús, fáradt testem holtan,
Emlékezz rám, hogy neked voltam.

Itt hagyom az én hű szerelmem néked,
A víg, tarka virágos rétet,
A gyerekek s madarak vidám dalát,
Itt hagyom az életet magát.

Balatonszemes, 2005. 09. 03.

Földnélküli élet

FALUSI IDILL

Nem vagyok én rossz ember,
Van dolgom, mint a tenger.
Szeretem a virágot,
Meg a cudar világot.

Szívem, lelkem becsület,
Nem lopom el a hegyet.
Kitárom az ablakom,
Úgy várom a galambom.

Ha a holdfény bevirít,
Babám már ágyba is int.
Becsukjuk az ablakot,
Vidámkodunk jó nagyot.

Dunna alatt meleg van,
A babám is velem van.
Bámuljuk a csillagot,
S feledjük a tegnapot.

Dunaújíváros, 2000. 09. 28.

NÉPDAL

Rémrímekkel riogatom a rigót,
rikkantással hívogatom a csikót.
Csikóm hátán félrecsúszik a nyereg,
karjaim közt barna kislány enyeleg.

Barna kislány szép szemedbe süt a nap,
árnyaiban meg- megláthatom én magam.
Csókjaidtól megvadul a paripám,
enyém leszel még az ősszel, Katikám.

Dunaiújváros, 2004. 03. 01.

Tanya

SZAKÍTÁS

Szennyessé mostad a lelkem,
tiltakozni nem volt merszem.
Áhítózza bűnre vágytál,
a testemre rátaláltál.

Vállaltam a múló időt,
ami közben lassan ránk nőtt.
Hogy bennem vagy másban égsz el,
nem lesz fontos majd idővel.

Jégcsapokon lóg a múltunk,
sorsunk az, hogy hóba hulljunk.
Szabad vagy, s én is az vagyok!
A nap ma már megint ragyog.

Dunaújváros, 1997. 05. 07.

DOLGAIMHOZ RAGASZKODOM

Dolgaimhoz ragaszkodom,
itt van kéznél a kalapom.
Karimája nagy és kerek,
anyagát tekintve nemez.

Van még egy másik is, nem ez,
melynek anyaga nem nemez.
A karimája is kicsi,
ám de magát nagynek hiszi.

Az idő már hozzám konok,
feszülnék, de ellazulok.
Ha a bokádat megütöd,
ha a lelkedet lehütöd,

mindig legyen kéznél kalap,
melynek a pereme jó nagy:
eltakar pírt, tekintetet,
s vele integetni lehet.

Több élet kell? Úgy akarod?
Lendítsd meg újra a karod!
Amire vágyasz, azt megkapod.
Emeld égbe a kalapod!

Dunaújváros, 2008. 05. 30.

RENDBEN MÚLÓ RENDETLENSÉG

Kis szobám titkos szögletéből
ódon, poros limlom mosolyog.
Színekben játszó rajzlapok közt
formát öltött fémalakzatok.

Képeken kopott tájak s arcok,
elfelejtett, vásott kacatok.
El-eldobott, toronyba rakott
és beszédes jelképalakok.

Rendben múlik a rendetlenség,
a gúzsba kötődött kalandok,
az időprésben vénné érett
bolondos, játékos szép napok.

A hatalmasok hatalmától
széjjelfoszlott holnapok
ma már csak emlékek szobámban,
mint az ifjúkori hajnalok...

Dunaújváros, 2004. 05. 15.

Magyarok bejövele

RÉGI ÁLMOK

Szép emlékek, régi álmok
– csillagfényben meg-megállok –
lebegnek az égbolt alatt.
Öreglegény, ne hagyd magad!

Ráragyognak a szép tájra,
édes mézű lombos ágra.
Csillognak a nap hevében,
életemnek erdejében.

Az idő őt körüljárja,
tüzet prüszköl paripája.
Lángra pattan minden érzés,
hamuba hűl sok-sok kérdés...

Régi álmok, szép emlékek
rátok már távolról nézek.
Betakar majd a nagy homály,
s nem lát engem többé a táj.

Dunaújváros, 2006. 04. 04.

Emlék

KESERÜ BOLDOGSÁG

Mámoros ifjúságom
lángolva égette és
szerteszt szórta,
izzó paraszát.

A megkopott
gyönyörrel pingált
lakás szögletében,-
a megvénült boldogság
huncut mosollyal emlékezik.

Ó mennyi könnycsillogás
ragyog a kínokon át!

Dunaújváros, 2006. 12. 28.

Futam

BAJVÍVÓ

Hagyd a kötelet elszakadni,
ne légy mohó!
Nem kell megszakadni,
Bajvívó.

A remények már nem dalolnak.
Mégis kiállsz?
Majd csak elcsitulnak
a viták!

Még ma is kint kínra hangolnak...
s ahol vagytok,
ívbe feszülnek a
holnapok.

Szörnyű képek torlódnak elém:
sárgul a zöld,
rohan a tengelyén
s reng a föld.

Mi lesz akkor, ha semmi nem lesz,
föld, se virág,
s megkukul a nesz,
cimborák.

Süketen lógnak bamba álmok.
S te béna vagy.
S vad sötétben lángok
hullanak.

Dunaiújváros, 2007. 03. 25.

FÉNY NÉLKÜL NINCS ÖRÖM

A ködre kötöttem kötelet,
felfűzve rá sok-sok ecsetet.
Szín nélkül vígság sem igazi,
fény nélkül temetés a lagzi.

Az ecsetek tarka színei
ragyognak, mind fényekkel teli.
Sötétben sötét a gondolat,
fényektől kigyúl az ámulat.

A sötétben megkukul a csend,
világosban helyre áll a rend.
Egymásra talál sok jó barát,
s kóstolgatják egymás jó borát.

Dunaújváros, 2008. 01. 28.

Fénysugárzó

JÁTÉKAIM

(barátomnak)

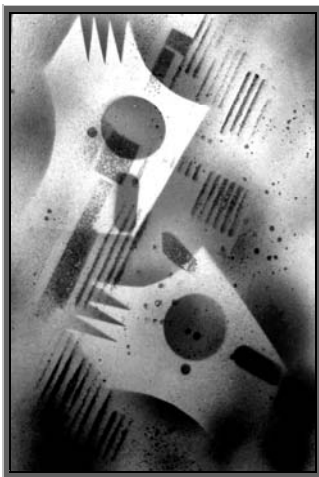
Kacataim velem élnek:
könyvek, képek, plastikák.
Vereteik nem aranyak,
s nem is fényes platinák.

Szobám falán ők mesélnek,
Mind mint emlék néz le rád,
eredetük nem is fontos,
nem győzelmi trófeák.

Vannak, melyek fényben épek,
fémek, képek, karikák,
hogyha őket szívvel nézed,
oly szépek, mint a virág.

Figyelj, szavakat beszélnek,
tudom, fognak hatni rád!
Magányomban velem élnek,
ők nekem a nagyvilág.

Dunaújváros, 2006. 11. 28.

Játékaim

SEBAJ, ÖREG

Leng a zászló,
zúg a jelszó.
Bú a harcban
mire való?

Nem kell neked
hősnek lenni,
napról napra
nagyot tenni.

Rózsaszírom
tövissel jár.
Hegyes tüske
szívedbe áll.

Tedd a dolgod,
ne kiabálj,
hisz a csend az
kevésbé fáj.

Dunaújváros, 2007. 03. 25.

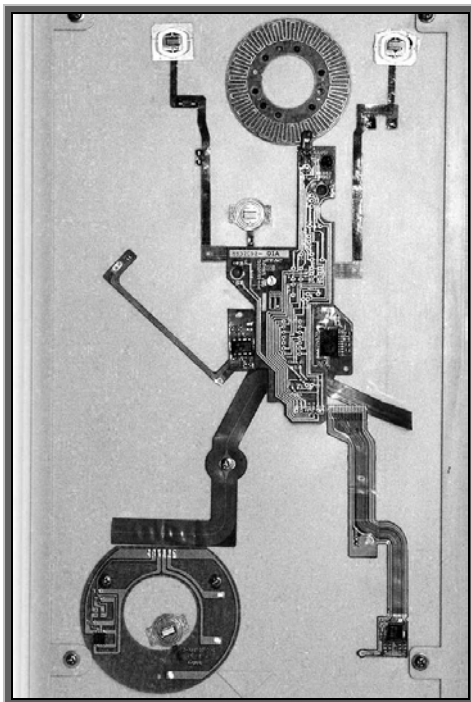
Vezérlőelem

GLOBALIZÁCIÓ

Kilopták kezünkől a munkát,
megkukult fülünkben a szép szó,
globalizálták minden vágyunk,
és mi nem mondtuk azt, hogy vétó.

A szívünkben hars hideg sétál,
lelkünkben rosszá züllött a jó,
nyelvünk hegyén torz kígyó sziszeg
átkot rád, globalizáció.

Baracs, 2008. 07. 02.

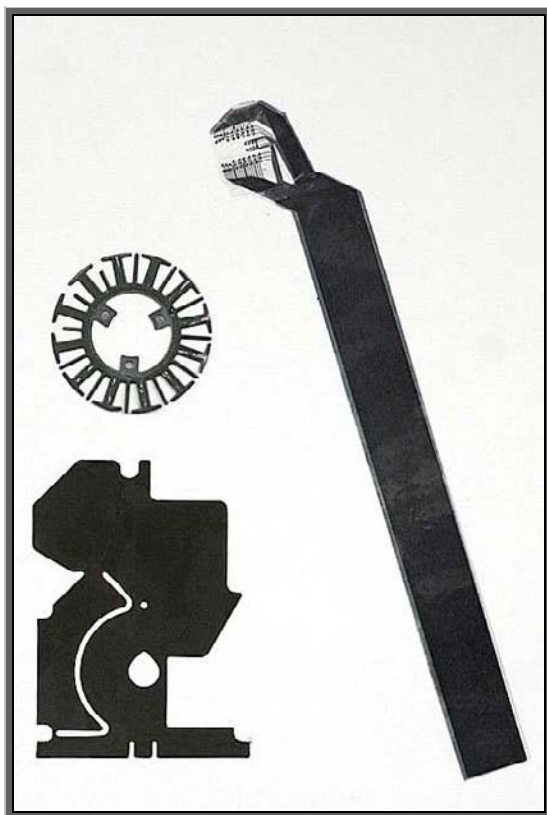
Globalizáció

TORZÓ

A bőszen erőszak vad buliján
torz dalok táncolnak vágyakat.
A viharra duzzadt fellegek
vérezve vetélnék borzalmat.

Az ember a szörnyű valóra
ráterít vérszenyes palástot,
alatta fuldokló szeretet,
s taposnak értéket, barátot.

Dunaújváros, 2008. 01. 26.

Torzulat

TÖMEG A TÉREN

agytekervények zugában
felrobbant feszültség
dühöngve kitör a térre
harsogó torkok erejével
a hatalom falán kicsapódik
mint tükrön az amalgám
s nézzétek fényesnek látszik
ami már régen elkoszlott
a szürkesség és a matt homály

Dunaújváros 2004. 12. 20.

Űrbázis

EGY KÉP

A téren ült,
ahol szokott.
Rajta új ruha,
háta mögött
kopott panelok.

Lábánál mocorgott
egy sárga levél,
unottan játszott
vele a szél.

Megjött a másik.
Virágot hozott.
Két testet két száj
szorosra font.

Kéz a kézben
a pár elballagott,
s az emlékükkal engem
magamra hagyott.

Dunaújváros. 2006. 03. 25

MIKOR LESZ REND UTÁNAM

Ha a jókedv öltönyét stoppolják,
zendülő rímeimet blokkolják,
szurokkal takarják a ragyogást,
s poharamba töltik az esthomályt;

ha lelkemből kiölik a vágyat
szellőztetik káromkodó számat,
ha mézbe dugják fanyar elveim,
s tarkára festik gyászos rímeim,
konténerbe dobják az álmomat,
s megkapom az utolsó mattomat,
ha számolják szaggatott sóhajom,
és ha magamat végleg megadom;

ha ablakon benéz a valóság,
s velem él végleg a szomorúság
s utoljára csukom be a számat
akkor lesz rend igazán utánam.

Dunaújváros, 2008. 01. 26.

Elmúlás

SZÓJÁTÉK I.

Az ég alatt,
a kék alatt,
a fény alatt,
a szél alatt,
élek én.

Az ág alatt,
a fák alatt,
a zöld alatt,
a föld alatt,
végzem én.

Dunaiújváros, 2000. 08. 06

SZÓJÁTÉK II.

Virít a réten kikerics.
Engem te sohase keseríts!

A fákon hintázik a szellő,
sétálgat az égen a felhő.

Kazalba gyűlik a friss széna.
Ölelj meg, kedvesem, itt még ma!

Dunaiújváros, 2000. 06. 25.

VISZONYOK

Erdő nélkül nincs avar.
Hogyha nincs, az kit zavar?

Tégla nélkül nem nő ház,
benne a semmi tanyáz.

Kell a rét meg a mező,
bocikának legelő.

Ha sehol nincs kemence,
hová bújik kis Bence?

Hogy ha nincsen betű, szó,
mit olvasol, olvasó?

Dunaújváros, 2006. 11. 11.

Töklámpa

TÚLCSORDULT A POHÁR

Túlcsordult a boros pohár,
Bíbor fény áradt belőle.
Átmulatott sok éjszakán,
Bűvölten, álltam előtte.

Nagy szégyenem az a látvány,
Amint borom iszom, nyelem.
Üveghideg kúszott belém
Fényben úszó éjjeleken.

Áttört a fényen a vad csönd,
Bőrömbe beült a homok,
Markába ragadt a sátán,
Kiáltanék, de nem tudok.

Dunaújváros, 2009. 04. 11.

Boros pohár

BELESTEM MAGAMBA

Nyári kertben csendben lepihentem,
szomorúságomat félretettem.
Sóhajok szálltak a levegőben,
bukfencet vetettek lebegően.

Arcomhoz hajolt az érkező szél,
révedezett az emlékező ész.
Úgy éreztem, mi jön, csak jót hozhat,
s elfelejthetem végleg a rosszat.

Vidító fény érkezését vártam,
volt még pár korty a borospohárban.
Mért is kéne nekem egyéb vagyon?
Jót derültem kint a kerti padon.

Baracs, 2009. 05. 03.

Játékos elem

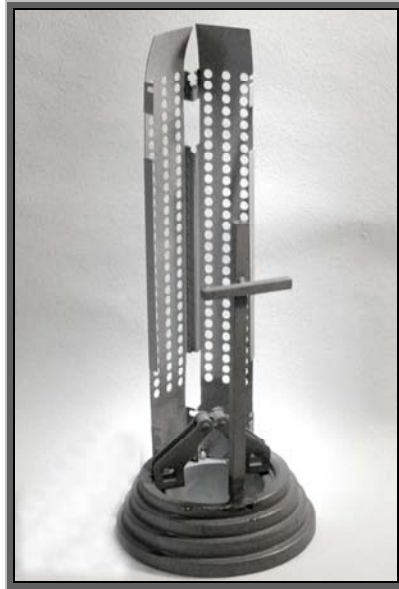
ÉN ÉS AZ IDŐ

Nem tudom, hogy mit hoz a pár évem,
meddig száguld az idő még vélem.
Nem mondhatom az időnek, tudom,
hogy pihenjen meg velem az uton.

Ha a lábam a sétát nem bírja,
elhagy az idő engem rohanva.
Nem baj, akkor nyugalom lesz végre,
fel-felnézek a csillagos égre.

Csüggedésre akkor sem lesz okom,
gazdag múltamban megkapaszkodom.
Míg a lelkemben él sok-sok álom,
addig magam mindig megtalálom.

Dunaiújváros, 2009. 10. 20.

Don-kanyarban elesettek emlékére

MEGTALÁLT HOLNAPOK

Engem még nem szeretett senki komolyan!
Eddig csak mindig én szerettem, belátom.
Jártam, keltem a nagyvilágban bódultan,
sohasem volt nekem igazi barátom.

Ellopták előlem a csitri lányokat,
mások tiporták, nem én, a liliomot.
Ajánlott az élet helyettük másokat,
kikkel kergettem a könnyű pillanatot.

Már azt hittem rajtam ül démoni álság,
de most, hogy szorosan szorítasz magadhoz,
a csókod íze a lelkemen is átjár,
úgy érzem, repítesz engem fel a Naphoz.

Dunaújváros, 2009. 03. 20.

Hangulat

TÚSAROK

Tűsarkad lett utam jelölője
Kiraktad az életem betűzve
A tengeren is mentem utánad
A hajómat nyugalanság űzte.

Kis hajómat dobálta a nagy ár,
Repültem a magasba s a mélybe.
Feszült vadul vágyam vitorlája,
Bár csalódtam, reménykedtem félve.

Csillagok hullanak kínjaimra.
Hogy is mennék én most már utánad?
Eltűnők a ködös szürkességben
S kivirágzik szívemben a bánat.

Baracs, 2006. 06. 20.

.

BÚCSÚ

Búcsúzom ettől a tájtól,
az augusztus víg dalától,
rét, a mező szép arcától,
tó vizén a habos ártól.

Búcsúzom a sok virágtól,
a virágok illatától,
nyárfaerdő- susogástól,
derűs, vidám mosolygástól.

Elviszem a táj emlékét,
pillanatok színes fényét,
el a nappalt s az éjszakát,
az itt töltött időt magát.

Tarisznyámba beleteszek,
virágkelyhet, szeretetet,
viszem a madarak szavát,
álmodozó gitár dalát.

Gyopáros, 2008. 08. 06.

Gyopáros

BETŰK ÚTJÁN

betűk jönnek velünk az úton
megállunk a szavak hamvainál

lehajtja bús fejét a hallgatás
kitárulnak a gyerekkor ablakai

mintha a végtelenbe tartana
szélben ködben fulladozva minden

térképet rajzol az idő a hóban
s lassan bekerít minket a homály

Bartacs, 2008. 08. 30.

Világirodalom

PIACGAZDASÁG

Négy keréken gurultak az álmok,
ábrándoztunk magunknak palotát,
plazmatévében nézegettük arcunk
s lízingeltünk autócsodát.

Vásároltunk mindent, ezt is, azt is,
s nem volt probléma fizetni mivel,
a nyájas bankok folyton mosolyogtak,
korlátlan volt náluk a hitel.

De szétdurrant a jólét buborékja,
és visszakérték a babaruhát,
az álmaink a szemétbe kerültek,
jól teletömtük velük a kukát.

Dunaújváros, 2009. 10. 29.

Ódon hangulat

SEGÍTS!

Lábam, te segíts a célba jutni!
Vágtasson a vér az ereimben!
Lássak a Tejúton álmokat futni,
Tündököljön a fény ragyogva mindenben!
Lássak elméket megigazulni,
s őzikéket feldúlt erdeinkben!

Dunaújváros, 2009. 01. 02.

Katedrális

EMLÉK

Babaruhád, kis nadrágom,
én már csak a múltban látom.
Nem ülünk már paripára,
hóesésben, vízben, sárban.

Stopot int az élet nekünk,
ámbar mennénk, de nem megyünk.
Volt ez másként hajdanában,
ifjúságunk fénykorában.

Száguldottunk paripával,
lábunk között bodzaággal,
Száguldottunk rónán, mezőn
zöld határban jó levegőn.

Jött velünk a napsugár is,
Hordta, vitte árnyékát is.
Madárdalra táncot jártunk,
patak partján meg-megálltunk.

Hej, azóta sok víz elfolyt,
babaarcod rejti árnyfolt,
sötét hajad hófehér lett,
Hová tűnt el ifjú lényed?

Baracs, 2008. 05. 15.

NÉVNAPI KÖSZÖNTŐ

Ne számoljuk az éveket!
Feledjük a tegnapot!
Ami elmúlt nem jön vissza,
hiába is akarod.

Szívből jövő szeretettel
köszöntjük a névnapod.
A bánatot félretéve
vigadunk mi jó nagyot.

Szíved tája, tudom, sajog.
Ne sajogjon, mondom én!
Kívánunk sok boldogságot,
a névnapod ünnepén.

Dunaújváros, 2000. 10. 26.

Muskátli

SZÜLETÉSNAPI GONDOLATOK

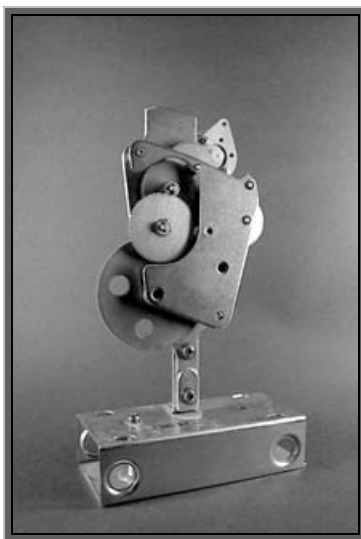
Kisgyermekként botladoztál,
Úgy, mint minden jövevény.
Anyatejtől nagyra nőttél,
Lettél deli, szép legény.

Iskolapad vigyázott rád,
Csendes, szolid kisdíák,
Álmaidhoz hű maradtál,
Érdekelt a nagyvilág.

Jól fordult a sorsod kulcsa,
Segített a szorgalom,
Amit kaptál családotól,
Kamatoztattad nagyon.

Álljunk hát meg most egy szóra!
Látom: poharad fogod.
Igyunk aranyló borodból!
Ötven év, az, nagydolog.

Baracs, 2007. 08. 21.

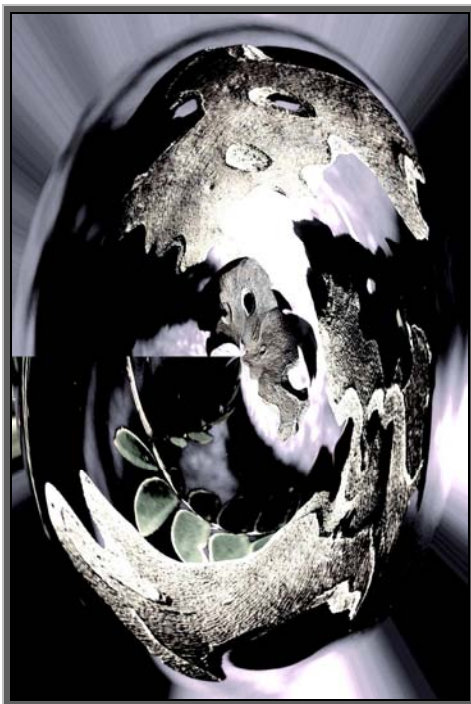
Gép

SZÜLETTEM

Forró testek vad vágyai,
alélt lelkek szép álmai
teremtettek, létrehoztak,
anyaméhből kibontottak.

Felsírt hangomból lett öröm,
azóta az álmat szövöm,
zegzugos útjaim járom,
keresgélve igaz párom.

Dunaújváros, 2007. 02. 28.

Bölcsőben

ITTAM A MŰVÉSZET BORÁBÓL

Ittam az ifjúság poharából,
ittam én mohón.
S lobogott a lelkem fel az égig,
szilajul álmodón.

Ittam a szerelem poharából,
szürcsöltem vakon,
de míg a gyönyörre sóvárogtam ,
rám tört a fájdalom.

Ittam én a művészet borából,
élveztem nagyon,
de megmaradt még jó pár pohárral,
azt már mind meghagyom.

Iszom a feledés poharából,
kedvem búra vált,
könnycseppjeim gyöngyöznek a borban,
míg iszom a halált.

Dunaújváros 2006. 05. 28

BORÚT

Döcögött a kicsi kocsi,
úgy berúgtunk, mint a csacsi.
Odafent a szőlőhegyen
a pincében Peresztegen.

Távol volt a pince vége,
a hordósor csapra téve,
mindegyikből kortyolgattunk,
bénult a sok bortól agyunk.

Közben a gyomrunkban volt nász.
lagzit ült ott bor s a kolbász.
Feljöttünk a levegőre,
s kinti látvány lett belőle.

Székesfehérvár, 2002. 08. 24.

Pince

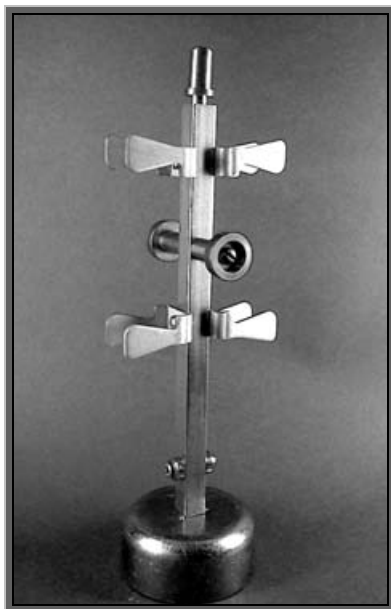
SZÁMVETÉS

Ősz fejemmel nézegetem,
fáradt évek alkonyát.
Gazdag élet árnyékában
a boldogság ragyog rám.

Nem tagadom az éveket,
az idő már elszaladt,
régi álmok menekülnek
s nyomukban csak múlt maradt.

Itt hagyom az emlékeket,
a rímeknek mámorát,
dúdolókatok én helyettem,
a szép szavak dallamát.

Dunaújváros 1997. 03. 26.

Emlék

A LUSTA

A restség a vállára ült,
le is feküdt, elszenderült,
rácba gyúrte a kispárnát,
s álmodtatja vele álmát.

Nem gyötri a munka kínja,
bódult agyát csend pusztítja.
Jól esik a semmittevés,
de neki még ez is kevés.

Bár álmában mindig alkot:
javítja a repedt balkont,
cserepet rak háztetőre,
ám nappal, tunya a dőre.

Baracs, 2001.10. 20.

DIVATOZOM

Nyakkendőmön eltűnődöm,
kell, mert ő a tekintély.
A kalapom hetyke, nyalka,
el nem adnám semmiért.

Zakóm színe lilabarna,
nadrágom meg igen kék,
valamelyik divatlapban
még modell is lehetnék

Dunaiújváros 2000. 11. 23.

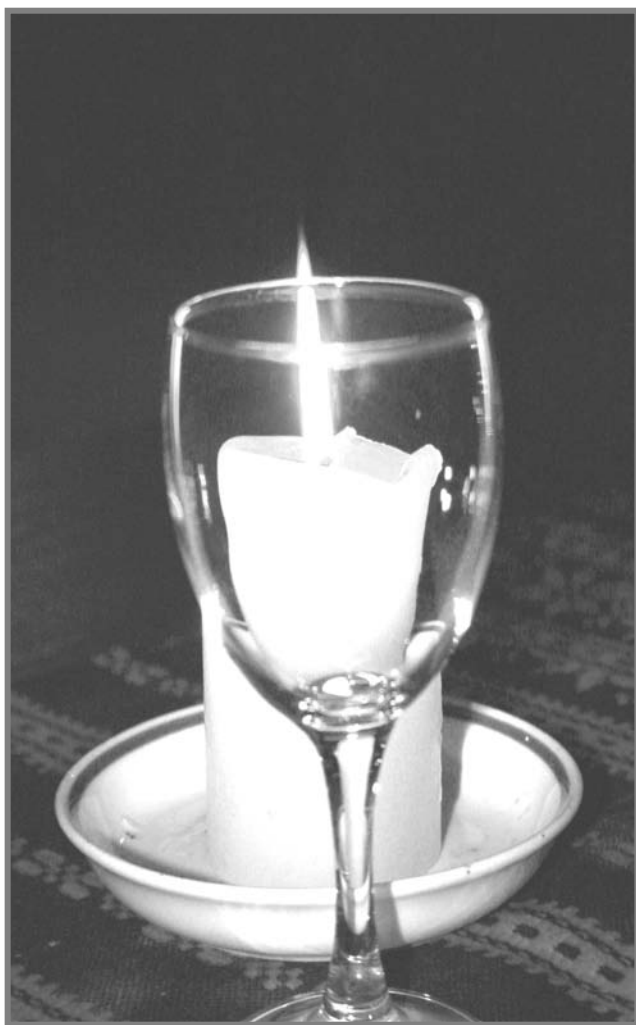
Naiv golkota

Modern templom

Ehető?

Pincei hangulat

Régiségek

Szökik a fény

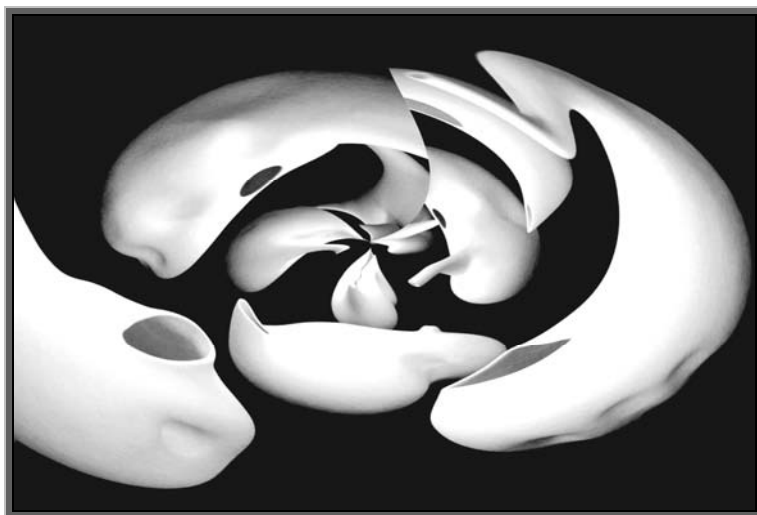
Kereszt

Fény és árnyék

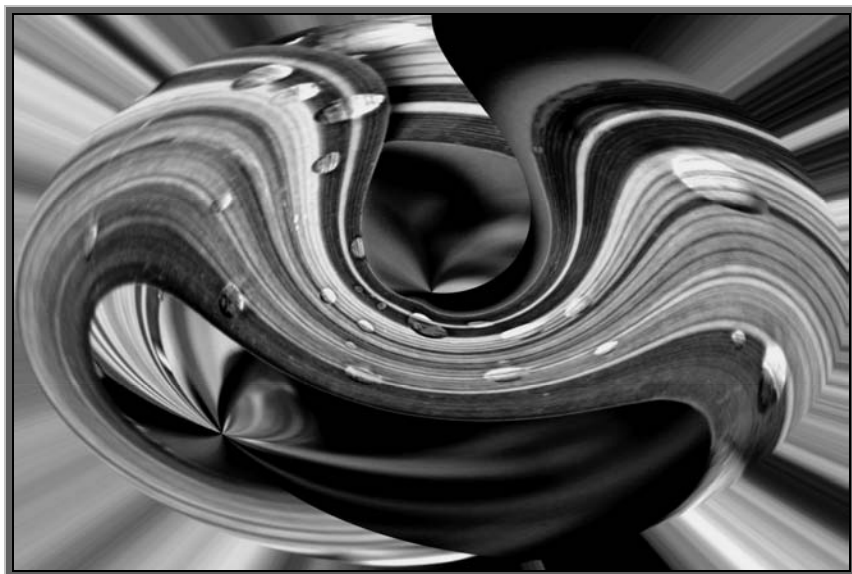
Hó markában

Formák

Pentele híd

Fergeteg

TARTALOMJEGYZÉK

SODRÁSBAN	3
KÁOSZ.....	4
A CSÖND.....	5
NEM TUDOM, HOVA TÚNT.....	6
FEJFÁK SORA SZÜRKÜL.....	7
MONDD, MIT ÉR, A JÓ SZÍV?.....	8
EMLÉKSZEM	9
PARIPÁM, KARIKÁM, MARIKÁM.....	10
AZ ÉLETRE VÁGYNI KELL.....	11
MEGLÁTTALAK.....	12
KORHATÁR NÉLKÜL.....	12
ÖREGÜR VALLOMÁSA.....	13
KELL.....	14
VAN MÉG KEDVEM.....	15
SZÁLLNAK A DARVAK.....	16
TÁVOLI ORSZÁG VARÁZSA.....	17
ÉLETÚT.....	18
LELKEM MADARA.....	19
HAMVADÓ SZIVÁRVÁNY.....	20
IMA.....	21
MENNYEI ÁLOM.....	22
KI SOKÁIG ÉL!.....	23
MAJD LESZ VALAHOGY.....	24
A VÁNDOR.....	25
TÉLI GONDOK.....	26
FÁZIK A TERMÉSZET.....	27
ALFÖLDI TÁJ TÉLEN.....	28
A KIKELET.....	29
TAVASZI IDILL.....	30
ÉBREDŐ TERMÉSZET.....	31
NYÁR.....	32
NYÁRI ÁLOM.....	33
KIRÁNDULÁS.....	34
A DARÁZS HALÁLA.....	35
TERMÉSZET VARÁZSZA.....	36
ZÁPOR UTÁN.....	37
BORONGÓS DÉLELŐTT.....	38
A VÁGY DALA.....	39
SZÁNALOM.....	40
HAJNAL.....	41
TENGERTÁNC.....	42
A TENGER.....	43

TIÉD VAGYOK.....	44
FALUSI IDILL.....	45
NÉPDAL.....	46
SZAKÍTÁS.....	47
DOLGAIMHOZ RAGASZKODOM	48
RENDBEN MÚLÓ RENDETLENSÉG.....	49
RÉGI ÁLMOK.....	50
KESERŐ BOLDOGSÁG.....	51
BAJVIVÓ.....	52
FÉNY NÉLKÜL NINCΣ ÖRÖM.....	53
JÁTÉKAIM.....	54
SEBAJ, ÖREG.....	55
GLOBALIZÁCIÓ.....	56
TORZÓ.....	57
TÖMEG A TÉREN	58
EGY KÉP.....	59
MIKOR LESZ REND UTÁNAM.....	60
SZÓJÁTÉK I.	61
SZÓJÁTÉK II.....	61
VISZONYOK	62
TÚLCSORDULT A POHÁR.....	63
BELESTEM MAGAMBA.....	64
ÉN ÉΣ AZ IDŐ	65
MEGTALÁLT HOLNAPOK	66
TŰSAROK.....	67
BŰCSŰ.....	68
BETŰK ÚTJÁN.....	69
PIACGAZDASÁG.....	70
SEGÍTS!.....	71
EMLÉK.....	72
NÉVNAPI KÖSZÖNTŐ.....	73
SZÜLETÉSNAPI GONDOLATOK	74
SZÜLETTEM.....	75
ITTAM A MŰVÉSZET BORÁBÓL.....	76
BORÚT.....	77
SZÁMVETÉS.....	78
A LUSTA.....	79
DIVATOZOM.....	80
FOTÓIMBÓL.....	81

Boór János Előszálláson született 1935-ben. A Dunaferri Szakközépiskola és Szakiskola nyugdíjas műszaki pedagógusa. Dunaújvárosban él. Nyugállományba vonulása óta vált aktív alkotó emberré. Verseket ír, fotózik, miközben évtizedes múltja van a rádióamatőrkedésben is. Készen talált tárgyakból, műszerelemekből kisplasztikákat készít. Alkotásaival kiállításokon vesz részt. 2003-ban önálló, színes katalógusban jelentek meg eddigi kisplasztikáinak fotói.

Számos művészeti lapnak, antológiának társszerzője. Tagja az AKIOSZ-nak (Alkotó Képzőművészek és Írók Országos Szövetsége), a Váci Mihály Irodalmi Körnek, a Miskolci Irodalmi Rádióknak. A Dunaferri hetilapnak külső munkatársa. 2004-ben megkapta az E-MAFOSZ fotóművészeti diplomát.

2005-ben jelent meg „Lelkem mélyéből felzengő...” címmel önálló verseskötete. 2006-ban a Mécs László Irodalmi Díj pályázatán 3. helyezést ért el. 2008-ban adta ki az „Arcok és értékek az acélvárosban” című riportkötetét. Ugyanebben az évben az AKIOSZ által alapított névdíjjal ismerték el alkotó munkáját.

Nem vallja magát művésznek: „Inkább alkotó embernek mondom magam, sohasem akartam többnek látszani. Számomra a versírás egy csodálatos játék a szavakkal, a fotóimban a fényekkel játszom, szobraimból is a játékoság közén viszem.” Ezért is választotta amolyan mottófélének Hegedűs Géza szavait: „Az életemmel játszom felnőtt módra.”

